

Принципи КСВ базуються на загально визначених поняттях через відсутність нормативно-правової бази та недостатність досвіду з розробки та реалізації корпоративної соціальної політики [4].

На нашу думку, кожна сучасна компанія повинна розуміти свою відповідальність і прагнути стати компанією з «людяним обличчям». Виділяємо наступні принципи успішної корпоративної соціальної відповідальності [3]: абсолютно всі організації зобов'язані думати про благо суспільства і направляти свої зусилля на вирішення екологічних проблем; вільний та добровільний вибір; єдина стратегія: стратегія КСВ повинна бути узгодженою, всі проекти підпорядковані загальній меті та пов'язані з основною бізнес-ідеєю.

Згідно з матрицею бізнес-можливостей соціальної відповідальності, складеної у 2004 році Sustain Ability International для ринків, що розвиваються, підприємства отримують такі вигоди: удосконалення виробничих процесів; формування репутації компанії; стабільність трудових ресурсів, економія ресурсів на залучення та утримання кваліфікованого персоналу; доступ до нових ринків; ефективне управління ризиками; залучення коштів спеціалізованих фондів "соціальних інвестицій" під соціально орієнтовані програми для соціально відповідальних компаній.

Таким чином, розвиток і використання КСВ підвищує ефективність соціально-економічного функціонування, шляхом створення умов для вигідності відповідальності підприємства перед своїми акціонерами, партнерами і суспільством, підтримувати добрі починання та благодійні акції, чесно платити податки, сприяти поліпшенню у соціальній сфері, охороні здоров'я та освіти, зберігати природні ресурси і навколишнє середовище.

Література:

1. *Базова інформація з корпоративної соціальної відповідальності / кол. автор : О. Лазоренко, Р. Колишко та ін. – К. : Вид. "Енергія", 2008. – 96 с.*
2. *Баюра Д. Корпоративна соціальна відповідальність у системі корпо-ративного управління / Д. Баюра // Аспекти праці. – 2009. – № 1. – С. 21–25.*

3. *Баюра Д. Корпоративна соціальна відповідальність – новий імпульс для розвитку бізнесу та суспільства / Дмитро Баюра // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uspp.org.ua/interview/24.korporativna-socialna-vidpovidalnist-noviy-impulsdlyarozvitku-biznesu-ta-suspilstva.htm>.*

4. *Катихін Є. Корпоративна соціальна відповідальність та практики у деяких її напрямках / Є. Катихін // Статистика України. – 2012. – № 1. – С. 79–83.*

Гарбера Юрій
ст. гр. ЕППМ-11,
Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри економіки підприємств і корпорацій Стец І.І.)

ЕКОНОМІЧНА СТІЙКІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА ЯК ВАЖЛИВА УМОВА ЙОГО ПОДАЛЬШОГО РОЗВИТКУ

Коливання економічної активності, криза у реальній економіці та фінансовій системі України, а також інших країн світу суттєво вплинули на стійкість роботи суб'єктів господарювання, продемонстрували їхні слабкі сторони, неготовність, надзвичайно низьку гнучкість та адаптаційні можливості для подолання існуючих труднощів. Внаслідок цього багато підприємств опинились на межі банкрутства і сьогодні вирішують питання забезпечення свого подальшого функціонування. І лише незначна частка господарюючих суб'єктів ставить перед собою мету виживання із орієнтацією на подальший розвиток та власні ресурси, адже ймовірність державної підтримки у такій надзвичайно складній ситуації є низькою. Тому сьогодні особливо актуальним є питання розробки та використання у практиці господарювання вітчизняних підприємств такої системи менеджменту, яка б ставила за головну мету та була здатна забезпечити стійке й максимально ефективно функціонування підприємства у поточний період часу, а також створити високий потенціал його розвитку на перспективу. Відповідно, дослідження економічної стійкості підприємств та механізму її забезпечення набуває дедалі більшого значення і є актуальним у сучасних умовах господарювання.

Вивченням теоретичних і практичних аспектів економічної стійкості підприємства займалися такі відомі вчені-економісти, як: Богданов І. Я., Окладський П. В., Барканов А. С., Азріліян А. Н., Ареф'єва О. В., Шандова Н. В., Городинська Д. М., Севастьянов А. Н., Омельченко І. Н., Станслер Г. С., Сімех Ю. А. та інші [4, 1].

У науковій літературі найбільш поширеними є наступні визначення поняття «економічна стійкість»:

–постійність, стабільність одержання підприємством доходів від продажу продукції, сталість, не схильність до ризику, збитків і втрат;

–динамічна відповідність параметрів системи (підприємства) стану зовнішнього і внутрішнього середовища, яка забезпечує її ефективне функціонування;

–становище, за якого основні параметри, що характеризують підприємство, зберігають початкову рівновагу і при впливі оточення перебувають в заданих межах [2, 2].

Зауважимо, що економічно стійкою є система, що знайшла оптимальне співвідношення та встановлені зв'язки між усіма елементами, за рахунок чого вона спроможна максимально довго підтримувати власні життєво важливі параметри на заданому рівні, а також протидіяти збурливому впливу зовнішнього оточення. Варто також зазначити, що економічна стійкість є комплексною категорією і поєднує в собі певні складові (елементи), які в своїй сукупності її визначають. В якості таких елементів ми виділяємо наступні види стійкості: фінансову, ринкову, організаційну, виробничу, техніко-технологічну, інвестиційну, екологічну [3, 3].

Поширеним є твердження, що доміантною є фінансова стійкість, оскільки вона чинить безпосередній вплив на усі інші компоненти економічної стійкості (ринкову, організаційну, виробничу та інші) і за її відсутності забезпечити належний рівень інших складових в сьгоднішніх умовах практично неможливо.

Існує значне число чинників впливу на фінансову стійкість підприємства.

Традиційно виокремлюють зовнішні і внутрішні. До внутрішніх можемо віднести: обсяг власного капіталу; величину витрат та їхню динаміку відносно доходів; асортимент продукції і частку підприємства на її ринку; галузеву приналежність підприємства; склад і структуру фінансових ресурсів та запасів; рівень прогресивності використовуваних технологій, чисельність і склад інвесторів; рівень податкового тиску й інші. Зовнішні чинники впливу на стійкість підприємства багаточисельні і їх можна розподілити на: політичні, соціальні, економічні, технологічні, екологічні [4, 3].

Забезпечення економічної стійкості підприємства в сучасних високодинамічних і доволі непередбачуваних умовах є складним і комплексним процесом, при здійсненні якого слід враховувати усі фактори впливу, потенційні небезпеки та загрози, керуватись чіткими й раціональними принципами та прагнути до формування ефективної і гнучкої системи управління підприємством, що, у свою чергу, сприятиме досягненню його економічної самостійності та формуванню значного потенціалу його подальшого розвитку [1, 211].

Досягнення економічної стійкості сучасного підприємства є складним, проте необхідним процесом, для реалізації якого доцільно не стільки розробляти заходи щодо боротьби з несприятливими чинниками, скільки дбати про створення сприятливих умов функціонування для того, щоби можливі дестабілізуючі явища та процеси проходили спокійніше, безболісніше для самого підприємства й не загрожували його подальшому стійкому розвитку.

Література:

1. Дикань Н. В. *Менеджмент: навч. посібник* / Н. В. Дикань, І. І. Борисенко. – К.: Знання, 2008. – 389 с.
2. Дробишева О. О. *Економічна стійкість підприємства та шляхи її забезпечення* / О. О. Дробишева, В. В. Гюльнарзян. – К.: Запорізька державна інженерна академія, 2014. – 7 с.
3. Ткаченко С. М. *Сутність економічної стійкості підприємств та її складові* / С. М. Ткаченко. – К.: Дніпропетровський державний аграрний університет, 2011. – 7 с.
4. Феїгур Р. В. *Економічна стійкість підприємства – становлення понятійного*